

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Stub, Ambrosius.; [udg. af T. S. Heiberg].
Titel Title:	<u>Arier og andre poetiske Stykker</u>
Udgavebetegnelse Edition Statement:	Andet, rettede og forøgede Oplag.
Udgivet år og sted Publication time and place:	Odense : trykt i det kongl. privil. Adresse- Contoirs Bogtrykkerie, 1780
Fysiske størrelse Physical extent:	128 s.

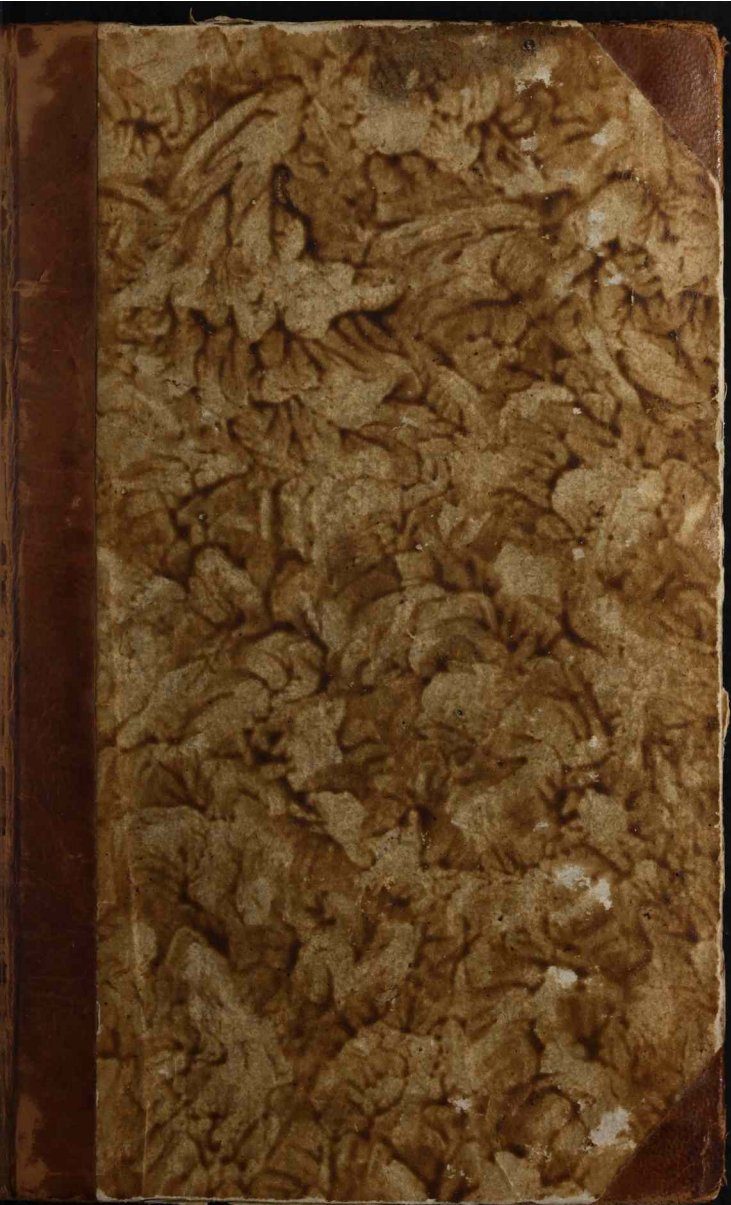
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54. - 42.

DA BOX

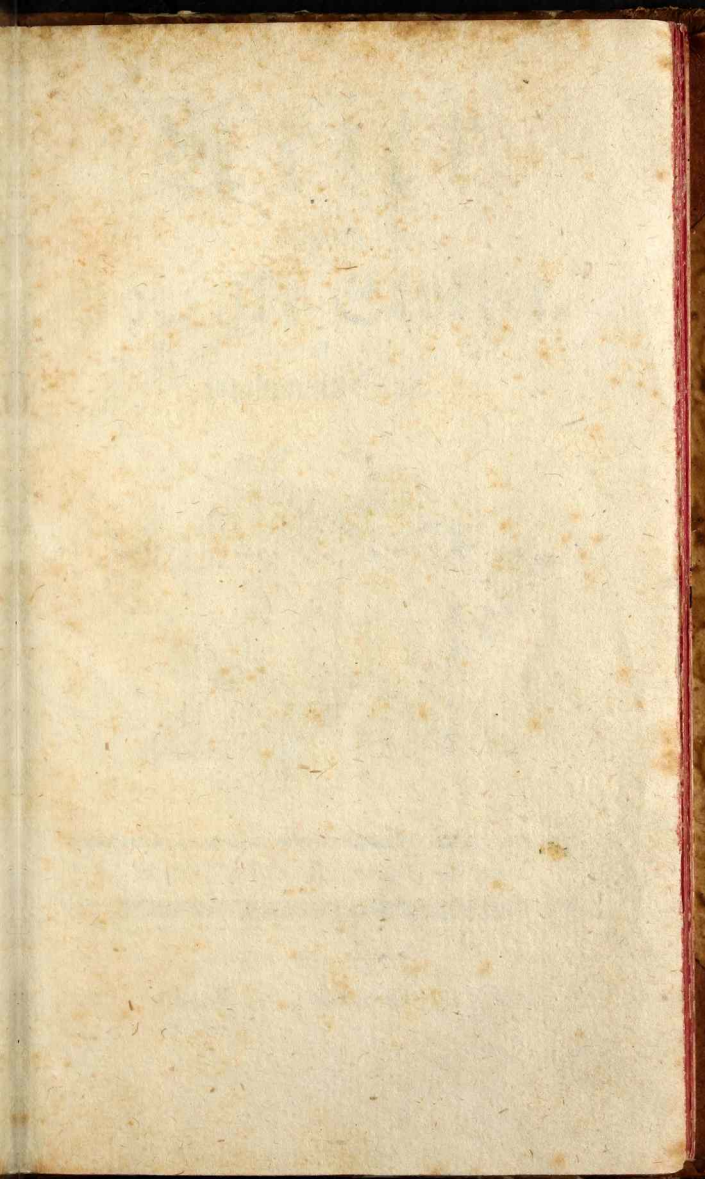
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

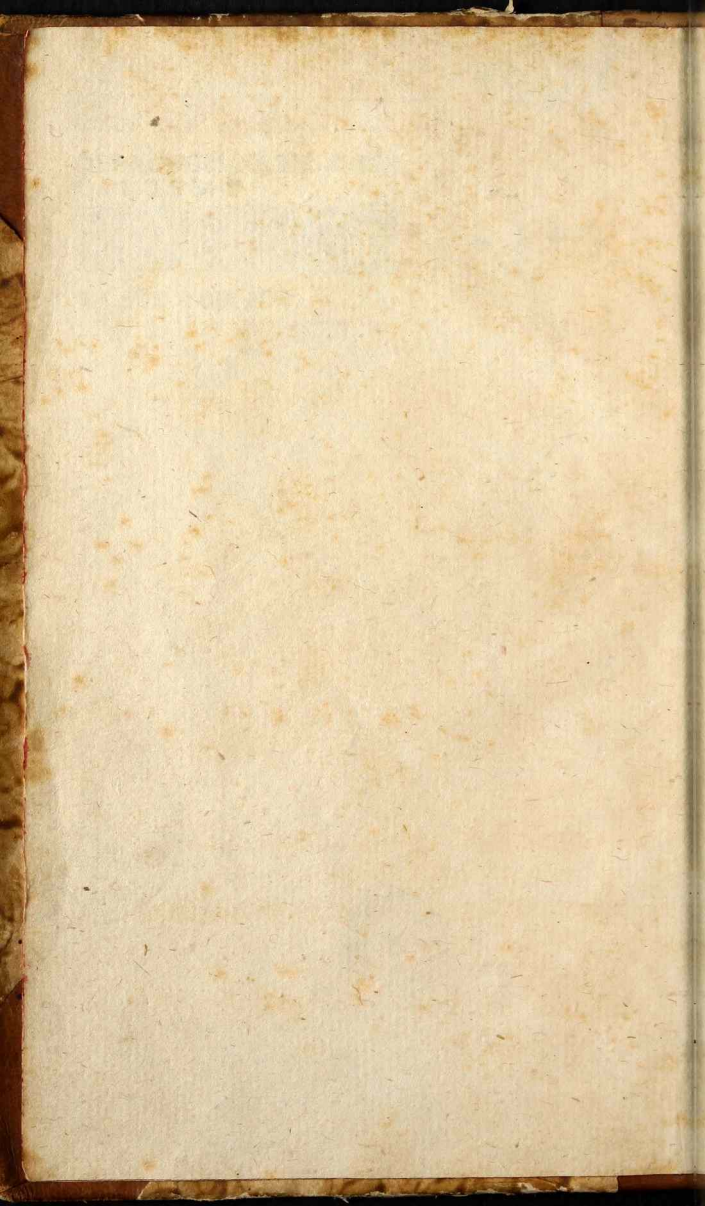
1 1 54 0 8 00825 7

+ REX

Arier
og andre
Poetiske Stykker.
af
Ambrosius Stub.

Andet, rettede og forøgede Dplag.

Odense 1780.

Trykt i det Kongl. Privil. Adresse-Contoirs Bogtrykkerie.

1780

1780

1780

1780

1780

1780

1780

1780

Høyædle og Velbaarne

Hr. Greve

Friderich af Ahlefeldt,

Deres Kongelige Majestets Høybestalter

Ritmester,

af

Cavalleriet.

Druck und Verlagsort

Druck und Verlagsort

Druck und Verlagsort

Druck und Verlagsort

Druck und Verlagsort

Druck und Verlagsort

Høy = Gunstige og Raadige
Herre!

Dersom det er en Sandhed: at Uskion-
somhed er een af de Laster, som giøre
Menneskeligheden Slam; og dersom paa
den anden Side, den skisnsomme griber
enhver Lejlighed, som opbyder sig for
hans Onske, til at viise sin pligtige Tak,
og sit Hjertes Høragtelse; hvad skulde

da kunde undskyldde mig? om ieg henegne-
de disse Blade til nogen anden, end De-
res Høy- Grevelige Naade.

Dette skal da være min saa ufuldkom-
ne som skyldige Takfigelse for Deres Høy-
salige Hr. Farfaders, for Deres ypperli-
ge Hr. Faders, og for Deres egen Edel-
modighed, og de Belgierninger, som ieg
haver nydet i ald den Tiid, ieg, saa ringe
som ieg end og er, haver levet tryg og rolig
under Skyggen af saa høy en Stamme.

Men er dette en Skionsomhed? Eller
skal maaskee ikke saa slet en Pen, som den-
ne, i det den roser, forringe den Ahleseld-
tiske Stammes store Berømmelser?

Ingenlunde, med mindre den samme
trængte til Nos; Ligesaalidet, som May-
maa-

maanedens fortryllende Undigheder kan miste sin væsentlige Pragt, fordi Trække-
ne tabe noget af sin Høytidelighed i det
mislykkede Malerie.

De antage da! De beskyttede i Naade
dise faderløse Bers, som min Gl. Fa-
der efterlod, i det mindste for en Deel,
adspredte iblandt sine Venner, og ieg nu,
under Deres høyberømmelige Navn, sø-
ger at redde fra Undergang. Selv blive De
stor! og ligne Fædrene en aleene i Fødse-
len, men og i Sindets Fortrinligheder!
Indtil omsider, men sildigen, Efterlæg-
ten i Dem skal begræde Kongers Yndling,
Forfædrenes Ære, Landets tappre Skiold,
Fiendernes grusomme Skræk, og, vidste
ieg noget større, en Ægte-Dansk Mand.

I disse velmeenteste Ønsker vover ieg

at vente Undskyldning for min Driftighed,
og det Haab, med hvilket ieg undertegner
mig,

Deres

Høy-Grævelige Raades

underdanige og ringe Tiener.

Jugløbølle den 16 August

1779.

C. Stub.

Til Læseren!

Singen tænke: at dette nye Oplag af min
Sl. Faders poetiske Tanker er skeet af
en utilladelig Vergierrighed; ligesom Fuglen
fordum pralede med fremmede Fiedre. Nej,
den eeneste Drive-Fieder er en naturlig Vre-
Kiærlighed for at vedligeholde min Faders Nævn
i usvækket Vreminde under hans forlangst
oplosse Støv. Tilmed siden den første ær-
værdige Udgiiver ikke efter mit Dnske haver
været saa lykkelig ved det første Oplag, der
er noget ufuldständigt, saa og mange Ste-
der urigtig trykt, og det ydermere med latinsk

Stiil, som ikke just passer sig paa en dansk Materie, eller er læselig for enhver læg Mand, der kunde have eller faae lyst til at læse :

Saa overleveres for det Høyrespective Publico en fuldstændigere Samling med dansk Stiil, rettet og renset, saavidt mig mueligt, fra Trykfejl.

Da ieg, som ellers venter mig meere berettiget end andre til dette lidet Bærkes Oplag, lover : at saasnart denne Udgave finder forønskelig Afstræk, skal ieg snart igien stræbe at udgive een endnu fuldstændigere Samling med et lidet Tillæg af mig selv ved en og anden Lejlighed forfattet, over baade gudelige, moralske og muntre Materier; Forblivende alle Høy-Gunstige Læseres

hdmægt og forbundne
Ven og Diener.

Suglsbølle den 16 August
1779.

C. Stub.

For

Forerindring

af den første Udgiver.

Forfatteren af denne Samling, er Ambrosius Stub, hvis Levners Løb indeholder intet saa betydeligt, at det her skulde finde Sted. Han levede og døde som Student, og har efterladt adskillige Prøver af hans poetiske Geist, hvilke, skiont ikke alle Mesterstykker, fortjene dog ikke den ringeste Plads blant deslige

lige Samlinger. Man har længe seet disse
Stykker hos adskillige i flette Afskrifter, og
dette har bevæget Udgiveren at levere dem sam-
lede til Trykken. Skulde nogle af disse mis-
hage Kiendere af den fine Smag, da faae
de blade dem forbi, og aleene opholde sig ved
de værdigere. I øvrigt udbedes det veltæn-
kende Publici Indest for denne Samling og
Udgiveren.

Gudelige Vrier.

Güldelinge Heilich.

1 Cor. II, 2.

Jeg agter mig ikke at viide noget etc.

Tanker.

Svad regne Naturens Ransagere op
Hvortil skal ieg viide hver Ting i Naturen?
Fra stolteste Ceder paa Libanons Top
Til Isop, som viser sig yndmg ved Muren;
Fra brølende Løve paa vildene Mark
Til tiende Muldvaarp, der møttes i Jorden;
Fra Ornen i Hønden, den sngtig Monark,
Til Fugle af nedrig og slagrende Orden;
Fra

Fra Havets den store vandsprudende Hval,
 Til mindste utallige Fiske, som vrimle;
 Fra Jordens den raae og usigtbar Metal,
 Til Stiernernes Guld paa Guds hellige Himle;
 Hvad siger du Tale-Konst, Daarligheds Tolk?
 Hvortil skal ieg viide de Fabler, du fører?
 Du prædiker Løgne for Wantroens Folk,
 Du veed kuns at kildre de kløende Drer.
 Hvad har vel dit selvkløge Naasund for Synd?
 Du lærer Fornuften de selvgiorte Dyer.
 Men hvad der en kommer af Troen, er Synds;
 Saa foder din Lærdom de klygtige Lyber!
 Bort kiædelig Biisdom, bort prægtige Ord!
 Jeg følger en salig Eenfoldigheds Regler.
 Det eene, ieg Synder vil viide paa Jord,
 Er Guds og min egen korsfæstede Mægler.

Herre!

Herre! nu lader du din Tiener fare i Fred.

Aria.

Seer ieg Naadens Frelsermand,
Kan ieg selv min Frelser kiende;
Seer ieg ham i Livets Land,
Seer ieg Troens Maal og Ende;
O! hvad seer ieg efter meer?
Hvad er her at vente efter?
Ach hvi løses ey mit Leer,
Som ved Siælens Binger hæfter,
Livets Herre! løs min Aand,
Riv den ud af Dødens Snare!
See, der er den i din Haand,
Bedre kan den aldrig fare.

Aria.

Melod. Sæde Jesu, ald min fragten etc.

I.
Ser din hellig Lyst blev syndig
 Ved en frugtbegierlig Land;
 Prægtig Adam! ach hvor yndig,
 Ach hvor herlig var din Stand!
 Da dit Sæde
 Var i Glæde
 Til din blide Skabers Priis;
 Da du, Iydig.
 Viis og dydig,
 Var Monarch i Paradis.

2.
 Men du lod dig dog forvilde,
 Til at staae en Gud imod,
 Til at falde og forspilde
 Ald din Herligheds Klenod;
 Høyheds Tanke
 Bred den Skranke.

Om

Om det Træ, som Gud forbed;
Ach: du spiste!
Vi forliste
Livet, der du aad din Død.

3.

Adam faldt og vi tillige,
Her fik Slangen vundet Spil.
Edens Have, Verens Rige
Lukttes for os alle til.
Himlens Brede
Helveds Heede
Gnistret af en evig Ild.
Men Gud være
Evig Ære
Han bar Medynk, han blev mild.

Aria.

Høye Gud! vor Fald desværre,
 Giorde dig, vor naadig Herre, naadig Herre,
     Naadig Herre, vreed,
 Men hvor har du kundet høye
 Til vor Fald dit Medynks Dye, Medynks Dye,
     Medynks Dye need?
 Fader! du est kærlig,
 Ja din Sandhed herlig
     I Sennen, som
     Slog Sathan om,
 Der Tidens Fylde kom.

Løftet efter Bogens Kolde
 Boldt at Helveds Hær maae holde:;
     Hær maae holde Trop;
 Fer vi skulle døe saa ilde,
 Brast i Gud en Livsens Kilde:;
     Livsens Kilde op;

Maar

Naaden midt i Nøden
Stod os hie mod Døden;
Den Gud, der saae,
Hvordan vi laae,
Han lod os ei forgaae.

A r t a.

Melod. Naar skal min Tid faae Ende.

I.

D! du dybe Fald og Waade!
O du dyre bundløs Naade!
Mennesket, som brød Guds Bud,
Blev forligt med Gud ved Gud;
Ehi han har med eget Blod
Gjort vor Sag i Christo god.

2.

Uste Verden! lær at kiende
Kierlighed foruden Ende,

Udle Verden! kom og mær!
 Den uskabte Wiisdoms Bærf
 Mennesket ved Gud og Mand
 Reises af den faldne Stand.

3.

En uskyldig ville liide
 Alles evig Qual og Lide,
 Jesus, Jesus eene var
 I Guds Vredes Persekur,
 Da en reen Forsoning fæd
 Af hans kraftig Blod og Død.

4.

Seg, du Syndbefulde Hierte!
 Lindring af hans heele Smerte,
 Seg hans Wunder, hvor du saær
 Lagedom ved hvert et Saaer;
 Seg i ham din Fred din Roe
 Ved en ret bodsærdig Troe.

5.

Sikke Siel! hvor tør du nele
 I din Synds forfuldnet Sole!

Vil du i hiin Svovel See
 Ewig quæles, aldrig døe?
 Jesus frelser dig derfra
 Naar du seger Golgatha.

Aria.

Melod. Hjertelig mig nu længes.

I.
Bedrøvet Verdens Glæde!

Saa påk dig flux paa døe
 Mig lyster nu at græde
 For Lysten stak mig før
 Min Jesu blodig Meye,
 Hans Angest, Rød og Død
 Staaer malet for mit Øye,
 Og legger det i Blod.

2.
 Jeg leb jo selv til Helved
 Fra Paradiis, men see

Min Jesu laae og skælved
 I sit Gethsemane.
 Jeg tændte jelo Guds Brede,
 Mens Pinens evig Blod
 Kom Jesum til at sveede,
 I Striden med min Død.

3.

O! see, hvor taus han kunde,
 I min den tabte Sag,
 Fordøne falske Munde
 Og usor skylde Slag.
 Hans Ansigts Glands og Være
 Leed Spyt og Spot og Spee,
 I det han vilde tære
 Og taale ald min Vee.

4.

O! see han blev jo bunden
 Saa haart med stærke Baand,
 Endskjønt der en blev funden
 Misgierning i hans Haand;

Jeg

Jeg seer min egen Strikke,
Hvori han førtes om,
Fordi ieg skulle ikke
Staae bunden for Guds Dom.

5.

O! see, han lod hudflette
Sin heele hellig Krop,
At Blodet kunde trette
Mig reen fra Taæ til Top
Jeg stormet til Guds Throne,
Min Straf stod Jesus ud;
Han bar min Hovmonds Krone,
Min Haanheds Purpur Klud.

6.

O! see, hvor slog hans Hierte
Paa Korsset i hans Bryst;
O! see hans Død og Smerte
For ald min Synd og Lyst.

Bedrøvet Verdens Glæde
 Saa på dig flux paa Dor,
 Her lystet mig at græde,
 For Lykten stak mig for.

Aria.

I.
 Jesu Kors kan eene blive
 Det ieg søger her i Live :;
 Her i Live til,
 Ellers er ieg reent bedaaret,
 Ellers har ieg reent forlaaret :;
 Reent forlaaret Spil.
 Jesu ræk mig Haanden,
 At ieg faaer ved Aanden
 Korsfast hver Lyst,
 Jeg ser har lyst,
 Og lagt ved dette Bryst.

2.

Jesu Død kan eene falde
Liflig for mig i hver Galde:;
I hver Galde - Drik
Kom end Døden! o! ieg vidste,
At dens Braad blev brudt i sidste:;
Brudt i sidste Stik.
Jesu! lad mig findes
Død fra Synd og mindes
Din bittere Nød,
Der gjør min Død
Livsalig, Kiær og sød.

Aria.

I.
Op af Synden,
Op af Dnynden,
Snart her op, du Adams Barn!
Du er veltet
Nok og æltet
Ned i Ondskabs dybe Skarn.

Et,

En, hvi ligger du og sover,
 Kom din skidne Siæl ihu
 Naadens Floed den løber over
 Rens dig, skynd dig, vask dig nu.

2.

Tiden svinder,
 Tiden rinder,
 Tiden skyer hastig bort-
 Tag dig vare
 I din Fare,
 Da din Time er saa kort
 O! du faaer jo en at vide,
 Hvor din Død kan staae paa luur;
 Tænk paa Evighed i tide,
 Om den en skal blive suur.

3.

Hold dig færdig,
 Keen og værdig
 Til din store Bryllups-Fæst;
 Til at være
 Der i Ere

Jesu

Jesu Brud og Himmel-Gæst
 Gud han bød dig, strøb at træde
 Pyntet frem ved Ven og Boed,
 Tvæt da strax dit smittede Klæde
 Hvidt i Lammets rede Blod.

A r i a.

I.

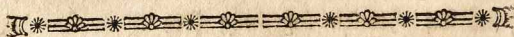
Vel an, endskjønt jeg skal
 Ved Trængsel uden Tal
 Igiennem Verden med et taaligt Sind,
 Jeg seer dog Jesu Spor
 Til Himlen lagt mig for;
 Jeg gaaer i det til Himlen og derind;
 Er Stien end trang,
 Besværlig og lang,
 Besat, belagt med Torn og Steen,
 Dog veed jeg min Foed
 Saaer Hvile og Boed
 For ald sin Mene, Bræk og Meen.

2. Vel

2.

Vel an jeg fatter Moed;
 Thi Enden bliver god,
 Min Frelser lever, jeg skal leve med;
 Jeg øyner med min Troe
 Hiin megen stille Røe
 Der er han, og har alt bereed mig Sted,
 Jeg skynder mig frem
 Til Herligheds Hiem,
 Som har sin Tryghed trindt omkring;
 Lad Verden forgaae,
 Jeg stræber at naae
 I Gud og Jesu alle Ting.

I Joh. II, 1. Vi have en Talsmand hos Faderen,
 Jesum Christum den retfærdige.

A r i a.

I.

Giv Sag og Sogsmaal, naar du vil,
 Min frie og frelste Siæls Misunder,
 Siig sandt, siig legn, tag fra, læg til,
 Brug Renker, som jeg ey udgrunder,

Bliv

Bliv Bidne om hver Ting du veed
Mit heele Livs Medviderinde,
Regn op, hvor tit min Foed den gleed,
Og hvad du har i friske Minde.

2.

Jeg stævnes da til Sinai,
Men Gud skee Lov! jeg skal en møde;
Jeg blev fra Strengheds Ret kiebte frie
Paa Golgatha, da Jesus døde,
Der vendtes Rettens Blad omkring,
Der fik min Sag en anden Tone;
Thi Zion blev mit Bærne-Ting,
Og Ober-Ret blev Naadens Throne.

3.

Fordømte Land! med her og skielv,
Giv Lyd, giv tabt, i det du herer,
Det er din Hoved-Knuser selv,
Som der min Sag saa herlig fører;

Spat

Spar kuns Beshyldnings Piile = Skud,
 Du kan mig ei et Haar beskade,
 Mig dommer een forsonet Gud,
 Vil ei fordømme, men forlade.

4.

Samvittighed! du møder vel,
 Du er saa upartisk et Vidne
 Du vidner da med Ret og Skiel,
 At mine Fødder blive skidne,
 At mine Feil de ere fleer
 End Sand i Strand og Grand i Solen,
 Men veed du ellers noget meer,
 O! delg det ei for Naade = Stolen.

5.

Min Talsmand klarer ald min Skyld,
 Var end ald Verdens Synder mine,
 Saa lægtes dog min Synde = Byld
 Ved Kraften af hans Saar og Pine;
 Hans Blod har talt saa vel for mig,
 Den Tiid hans Hoved blev nedbøyet
 At jeg kan vinde Himmerig
 Ved ham, der taler nu opbøyet.

Act. IV, 12. Der er ikke Salighed i nogen anden etc.

I.
Eya! hvor Synden trykker,
Mit Hierte gaaer i Stykker,
Samvittighed din Fiil,
Den skærper Dødens Piil.
Eya? hvor Sielen gruer!
Guds Brede's Torden truer;
Her lugter af en Brand,
Som slukkes ey med Vand.
Kan ingen Hen og Huile
For Guddoms Dye skule?
Kan Almagts Arm dog naae,
Hvor langt jeg end vil gaae?
Hvor skal, hvor skal jeg hen:
Hvor er en mægtig Ven?

2.
Herfra til Verdens Ende;
Er ingen Ven og Frende

E

Ja

Ja ingen Broder skabt,
 Som er jo sed fortabt.
 Vi arme Bern maae sige:
 Vor Fædre=Arv er lige
 I Gield, i Synd, i Nød,
 I Fængsel, Straf og Død;
 En Siels Forløsning veyer
 Langt meer, end Verden eger,
 Her kiebtes ingen frie
 Ved timelig Verdie;
 Mey det, der giorer klart,
 Er evigt dyrebart.

3.

O! usfatteerlig Naade,
 Her møder i min Vaade
 Saa dyrebar en Flod,
 Af en Forsoners Blod
 Jeg tør ey længer lede
 Om Frelsning fra Guds Brede;

I hant

See Jesu Blod og Død
Har lædsket Vredens Glød;
I ham er Hielp af Nøden,
I ham er Trøst mod Døden,
I ham er Livets Veld,
I ham er Søners Held.
I ham er Siælens Fred,
I ham er Salighed.

4.

Gienløser uden Lige
I ald Naturens Rige!
Du leed, du sødte nok
For heele Verdens Flok;
O! giv mig Deel blant dine
I Frugten af din Pine,
Giv Trøst, giv Haab og Troe,
Guds Fred og Siælens Røe;
Min Tilflugt i min Nøide
Er da din aabne Side;

Der har jeg Ledſke = Suft,
 Der har jeg Liv og Kraft,
 Og, har jeg Liv i dig,
 Saa har jeg Himmerig.

Act. IV. Der er ey noget andet Navn under Himmelen,
 ſom er givet etc.

1.

Et varigt Vel, er dog engang at finde,
 Hvo hielper da min arme Siæl i Stand
 Den ſøger ey hvad dette Num har inde,
 Det Blandings-Gods af Ild, Jord, Luſt og Vand;
 Naturens Alt i alt er intet værd at nævne
 Mod Saligheds Verdie og Naadens rige Evne.

2.

Er Salighed af bare Naade, Naade!
 Vor Adams Værn dee Døden een og hver?
 Kan Menneſker da hielpe eller baade,
 Der af ſig ſelv ey kommer Livet nær?

Nej

Nen under Himlen er et eene Navn befunden,
Hvori en Troende kan see sin Nød forfunden.

3.

Ved Jesu Navn forlades alle Synder,
Ved Jesu Navn udslattes Gielden reent,
Ved Jesu Navn kom jeg blant dem, Gud vnder,
Ved Jesu Navn er intet mig formeent;
Det er ved Jesu Navn min Ven af Gud skal heres,
Det er i Jesu Navn min Siæl skal saliggjøres.

4.

Du Naadens Aand! Guds Finger! kom at skrive,
Skriv Jesu Navn dybt i min Siæl og Bryst,
Lad Jesu Navn der undslettet blive,
Lil Hiertet selv af Dødens Haand er knust;
Lad mig her værdelig mit Navn af Christo bære,
Og faae ved Jesu Navn nye Navn i evig Ære.

I Cor. 7 Cap. 31 v.

Denne Verdens Skikkelse forgaar.
 Mel. alle Menschenen mssuen sterben etc.

I.

Ach! hvi har jeg dog saalænge
 Elsket Verdens Skum og Skarn?
 Ach! hvi har jeg vildet hænge
 Ved dends Bryster som et Barn?
 Al dens Honning maa jeg kalde,
 Net en ram og giftig Galde.
 Ach! hvo vil da, som et Barn,
 Elske Verdens Skum og Skarn.

2.

Er der nogen mindste Nytte
 Ved en Myndt her stables op?
 Ved en hykkelsk Tre = Stytte
 For en Guds forgaaen Krop?
 Ved en Lyst som gjør kun Kilder,
 Og den kaade Siæl forvilder?
 Nei! hvo vil da, som et Barn,
 Elske Verdens Skum og Skarn.

3. Far

3.

Jar da vel du Guld som veier
Mangen Sial i Helved ned,
Den er ene rig der euer;
Jesum sig til Salighed;
Thi han skal til Slutning klæde
Tiidens Pjalter af med Glæde.
Tænk da gierrig Verdens Barn:
Verdens Guld er Skum og Skarn.

4.

Jar da vel du falske Tre,
Som dog fæder evig Spot,
Jeg forlanger ey at være
Paa dit stolte Bierg og Slot:
Den gier vel der veed at stige
I Foragt til Himlens Rige.
Tænk da, modig Verdens Barn!
Verdens Roes er Skum og Skarn.

5.

Jar da vel bedrevet Glæde,
Som bedaared for mit Bryst:
Hvo vil evig, evig græde
For en syndig Times Lyst?

Hisset glemmes ald min Nvide;
 Skönt ieg her maae meget lide.
 Tænk da krasne Verdens Barn!
 Verdens Lyst er Skum og Skarn.
 Gud! stadfæst mig i det Gode,
 Hielp mig ved din Trost og Tugt,
 At jeg som din egen Node,
 Bore, blomstres og bær Frugt;
 Lad mig Verden stedse hade,
 Holde den for Skarn og Skade,
 Plant en fast og fyrig Lyst
 Til din Himmel i mit Bryst.

Aria.

Esa. I Cap. 18 v.

Kommer dog saa, og lader os gaae i Rette mod Hver-
 andre, siger Herren, der som eders Synder end
 vare som Purpur, da skal de dog blive
 Snees-voide.

I.
 Ach horer Himlens Ord,
 I Syndere paa Jord!

Gud

Gud kalder os for Nekten;
Men til Forlig i Tretten,
Vort Liv vi selv forbrød;
Men han vil ey vor Død.

2.

Han har en Siel saa kjær,
Dens Jammer gaaer ham nær,
Han demmer, den skal leve
Som sees bodfærdig bæve;
Strax er hver Synde-Plæt
Sneehvid, for Naadens Net.

3.

O! reene Gud jeg veed,
Min Søle er dig leed,
Til Synden løb jeg modig,
Der gleeed, der laae ieg blodig
Ja blev frg Top til Fod
Besudled i mit Blod.

4.

Jeg har forsyndet mig
Mod Himlen og mod dig,

E 5

Jeg

Jeg ligger her bedrovet
 Og angerfuld i Støvet,
 For jeg som var dit Barn
 Blev sligt et blodigt Skarn.

5.

O! Fader, jeg soer vild!
 Lad Dommen blive mild.

Jeg lægger kun for Dagen
 Min Talsmands Ded, i Sagen,
 Lad Dommen blive god,
 Og skreven med hans Blod

6.

Hans Blod, hans Verdsfylds Synd,
 Kan reense af ald Synd,

Det Toe=Sted, jeg har funden
 Er, hvor hans Blod er runden,
 Ach! tvæt min Purpur Ham
 Sneehvild i dette Dam.

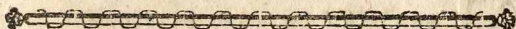
7.

Ledsag mig snyble-frie,
 Paa Himlens reene Stie,

Leds

Ledsag mig, til jeg quæder
I lange hvide Klæder,
Saa er du evig bliid,
Jeg evig reen og hviid.

Psalm. 42, 6.

Svorfor bedrøver du dig min Siæl etc.

U r i a.

Seer det end for dig dunkelt ud,
Naar Trængsel dig tilsendes,
Dig meenes intet Ondt af Gud
Dit Veir kan hastig vendes,
Naar Glædens Skin
Skal bryde ind
I rette Tiid af Naade,
Dig hjælper Gud
Af Nøden ud
Det bliver tilsidst din Gaade,

Apoc.

Apoc. 21 Cap.

U r i a.

Melod. Blomster-Kransen er min Krone etc.

I.

D! min Siæl du gaaer og vanker
 Blandt de lumpne Verdens Ting,
 Samler rundt de vilde Tanker
 See dig oven til omkring!
 Ach! hvad nytter
 Kedars Hyster,
 Pilegrim hvor er dit Hiem?
 Lad dit Øye
 Agte nye
 Paa det nye Jerusalem.

2.

Heele Verden gaaer til Grundes;
 Af den lille Jordens Bold,
 Af det store Himlens Runde
 Bliver intet i Behold.

Agte

Agt i Tide,
 Du kan vide
 Naar du selv af Verden gaaer,
 At du .hiffet;
 Er forviffet
 Paa en Boelig, som bestaaer.

3.

Sig mig dog, hvad er vel dette
 Tabernakels jordisk Huus?
 Sig mig dog tør nogen sætte
 Lid paa smuldret Leer og Gruus?
 Dette ældes,
 Dette fældes
 O! saa maae man dog herud,
 Men en Boelig,
 Evig roelig
 Er bereedt for Lammets Brud.

4.

Rest med Længsel Troens Dye
 Op til hiin den prægtig Stad.
 Agt paa Evighedens Høje,
 Trods ald Satans Harm og Had;

Den

Den er fundet
 Fast, og grundet,
 Muurens Grundvold er saa rar;
 Thi af reene
 Edel=Steene,
 Er den glimrende og klar.

5.

See! hvor Jaspis=Mure, tindrer!

See de Perle=Portes Glands!

Der staae Engle, som en hindrer

Nogen fra sin Seyers=Krand;

Det fik Ende

Med de Loende

Cherubim for Livsens Træe. Gen. 3 Cap.

Hiine frydes,

At vi bydes

Ind til evig Lye og Læe.

6.

Staden selv og Stadens Gade;

Er jo af det puure Guld,

Hør! der ere alle glade,

Hør Musik, som ret er fuld;

Hør

Her dem quæde
 I den Glæde
 Som er frie for Nag og Nød,
 Frie for Plage,
 Frie for Klage,
 Frie for Graad, ja frie for Død.

7.

Er vel dette Levnet andet
 End en Voble, som forgaaer?
 Beste Helbred bliver blandet
 Med en Svaghed Aar fra Aar.
 See vi Sagen
 Nu ved Dagen:
 Døden lurker i vor Krop;
 Men de sande
 Livsens Bande
 Vælder hiffet evig op.

8.

Der er ingen Soel og Maane
 Paa hiin evig Himmel sat,
 Der er ingen Skye og Blaane,
 Ingen Aften mindre Nat.

Der

Der maae være
 Glands og Ære,
 See! den Hellig Gud er Soel;
 Alting frydes,
 See! der frydes
 Straaler ud fra Lammets Stoel.

9.

O! min Siel, hvad vil du vanke
 Blandt de lumpne Verdens Ting?
 Samle hver en vildsom Tanke,
 See dig oven til omkring!
 Herre! leed mig,
 Og bereed mig
 Til din Himmel, til mit Hiem;
 Gier mig værdig!
 Gier mig færdig!
 Til det nye Jerusalem.

Christi syv Ord paa Korset

Luc. 23 Cap. 34 v.

Fader! forlad dem; thi de viide ikke hvad de giøre!

I.
I hvad min Talsmand leed,
 Saa blev han ikke vreed,
 Han var sin Faders Ben
 Midt i Korsfæstelsen;
 Hvad var hans Forben sed!
 Kort fer hans bittre Ded.

2.
 Hvor kærlig kom han nu
 Misdædere ihue;
 O! Fader! var hans Ord,
 Forlad dem dette Mord;
 De viide ikke hvad
 De giøre mig af Had.

3.
 Høvngiærrig Verdens Fok!
 Kast Ondskabs giftig Døit!

Q

Slang

Skæng Verden, løb derfra!
 Løb hid til Golgatha!
 Lær her en Kiærlighed,
 Som Verden aldrig veed.

4.

Prænt selv Imanuel!
 Din Forben i min Siel;
 Forfølger Verden mig,
 Jeg efterfølger Dig,
 I det ieg er forhadt
 I det ieg er forladt.

Joh. 19 Cap. 26 v.

Qvinde! See, det er din Søn.

I.
 Var Jesus end paa Korset bragt,
 Al Estraffens Tyngsel underlagt,

Hans

Hans Moder laae ham dog paa Hierte:
Just een, der var ham meget kjær,
Blev sat til Trost i hendes Smerte,
Han tog sig hende an, Ja tog sig hende nær.

2.

Skient Jesus lider ikke meer,
Han har dog Deel i hvad der skeer,
Hans egne her fortrangte Lemmer
De seer hans Forsorg hver for sig;
Thi, naar da Nøden haardest klemmer,
Maae tit en ubekiendt dog hielppe kiendelig.

3.

Jeg er som fremmet allesteds,
Med Jesu Forsorg vel tilfreds;
Lad Satan brøle, Verden true,
Jeg leer af begges Noo og Ran,
I Døden tør min Siæl ey grue;
Thi Jesus tog sig den paa Korsset evig an.

Luc. 23, 43.

I Dag skal du være med mig i Paradiis.

A r i a.

I.

En Røver og til Paradiis
 Vil nok en Pharisæer sige,
 Som gjør sig selv og andre viis,
 Han har en Lyde eller Lige;
 Fordømte Hyklerie! fordøm kun, hvem du vil,
 Her siges Himlen dog en omvendt Synder til.

2.

En Røver kom til Paradiis?
 Saa kan ald Verden see og vide,
 At Aarsag til en Siels Forliis
 Er en paa Guds og Jesu Side.
 Men Naadens Lys staaer tændt, til Livets Lys er
 slukt,
 Og til vor Deds Minut er Himlen aldrig lukt.

3.

En Røver kom til Paradiis,
 Skient omvendt ganske kort for Deden,
 Men Synder! hvo har giort dig viis,
 At Bedring er da først fornøden.

Du

Du kan jo dœe ret strax, du selv maae svare: Jaz
Om Døden fandt dig nu i Synden død, hvad da?

4.

En Røver kom til Paradiis,
Saa blev den vigtig Sag bemærket,
At Troe i Døden vinder Priis,
Ja Enden, Enden kroner Verket.
Du Helgen agt en haant om nogen Synders Siæl.
Thi du har vel begyndt, men han kan ende vel.

5.

Jeg vandrer da til Paradiis,
Hos dig min Jesu! vil jeg være,
Men, falder jeg paa Verdens Gis,
O! reis; o! leed mig til din Ære!
Jeg følger dine Spor, og denne Røvers Troe,
Min Frelser! frels min Siæl fra Sathans Røver-
Klœe.

Matth. 27, 46.

Jesus raabte høyt og sagde: Min Gud, min Gud etc.

I.

D! høye Raab, hvis lige aldrig hertes,
 Bliv rørt derved, du felesløse Jord,
 Thi Himlen selv, Gud selv i Himlen rertes,
 Da Gud og Mand bred ud i disse Ord:
 Min Gud! min Gud! hvi har du (i din Brede)
 Forladt mig nu i Helveds grusom Heede?

2.

Ald Verdens Synd gif Jesus her i møde:
 Ald Syndens Straf blev nu paa Jesum lagt,
 Ald Straffens Bæe betog ham før han døde;
 Ja evig Død blev her af Livet smagt;
 Han eene leed, hvad alle burte lide,
 En Guddoms Hevn, ald Helveds Qual og Dvide,

3.

Saa dyrebar blev Siælens Gienløsning,
 Det var ey nok med Jesu Blod og Sved,
 Det var ey nok med Jesu Blods Udesning,
 Nej, Jesu Siæl fandt meest, at Gud var vred.

Hans

Hans Guddoms Magt unddrog sig fra hans Smerte,
Saa Bredens Ild fik smeltet Siæl og Hierte.

4.

Har Jesu raabt i snart fortvivlet Naade,
O! Synder kom da dette Raab i hu!
Foragt en meer den dyrekøbte Naade,
Da Naadens Tid er dog et bare Nu.
Hvad got vil du af Jesu Raab vel haabe?
Den Stund din Synd kan op til Himlen raabe.

5.

Du bange Siæl maa en fortvivlet beve,
Dey Syndens Raab med Jesu hene Røst,
Han leed forladt, du skal antagen leve;
Hans angest er i Liv og Ded din Trost.
Dit sidste Suk i Kraft af Jesu Raaben.
Skal naae din Gud og finde Himlen aaben.

Joh. 19 Cap. 28 v.

Mig tørster.

I.
Kan Tørstens Brand fortørre den,
 Der maa fortrællet sveede?
 Kan Livets Vædsker terres hen
 Hos Arbeidsmand i Heede?
 Kan Saft og Krafte forsvinde slet
 Naar Blodet en forsager!
 Saa har og Jesus fristet det,
 Hvorefter Tørsten plager.

2.
 Han trælledede i vores Stæd,
 Vor Synd var ham en Møye,
 Ja Heeden!, som han svedte ved,
 Piinagtig at fordyne.
 Hans Blod forløb ved Sveden først,
 Ved Pidsk og Nagler siden,
 Fortørstet Jesu! O! din Tørst
 Har ikke været liden.

3. Men!

3.

Nej! af en større ingen veed;
 Thi just din Død bekræfter
 Det var vor dyre Salighed,
 Du dog har tørstet efter;
 Du tæredes af Længsels Brand,
 Til Livsens Flod blev vunden
 Hos os i Huulen uden Band,
 Hvor hver en Siæl laae bunden.

4.

Naar nu engang min kolde Mund
 En meer skal nyde Vædske,
 Naar ingen Saft i sidste Stund
 Min tørre Siæl kan lædskke;
 O! Livsens Kilde skienk da mig
 Den Trøst, din Trøst betynder,
 Saa vederqvæges jeg af dig
 Hvor Glæden evig flyder.

Joh. 19 Cap. 30 v.

Det er fuldkommet.

I.
De Prophetiers lange Regning,
 De mange Skyggers Mærke Tegning
 Og hvad før Tiden var bevidst
 Om Jesu Liv fra først til sidst
 Alt det var klart til Punct og Prikke,
 Da Ediken blev rakt Messias til at drikke.

2.
 Bel stod ham end een Skaal tilbage,
 Den Dødens Skaal han skulde smage;
 Men den var just et Honning-Maal
 Paa Bunden af den suure Skaal.
 Nu skulde heele Verden lære:
 Det var fuldkommet, alt hvad surt han skulde tære.

3.
 Min Jesus! Du, der var i nøden,
 Fuldkommen lyd dig indtil Døden,

Du

Du har begyndt, fuldend min Troe,
O! giv min Siæl fuldkommen Ro!
Ja reen Frimodighed i Dommen,
Saa gier din Videlse min Herlighed fuldkommen.

Luc. 23, 46

Fader ieg vil befale min Aand i dine Hænder etc.

A r i a.

I.
Lyksalig endte dog! min Frelser sine Dage
Sit Lives Kors, sit Korses Plage;
Hans Siæl er lest af alle haarde Baand;
Hans Nest var Himmelhøy og sed for Livets
Ende;

Han raabte: Fader! o min Aand
Vil jeg levere dig i Hænde.

2.

Hør til, du levende! som har din Død i Hælen,
Lær her at døe og frelse Siælen,

Som

Som blev saa snart og dyrt løst ind ved Jesu Blod;
 Sov hen med Jesu Ord i Hiertet og i Munden;
 Den Siæl, Gud tager selv imod,
 Har Deden evig overvunden.

3.

Mit Liv i Nød og Ded; min Jesu! du der dødel
 Hielp mig at gaae min Ded i mede;
 Og give Gud! min Siæl ved dine egne Ord;
 Faar da mit faldne Maal en fert dem ud for
 Smerte,
 Saa er mit sidste Suk paa Jord
 Din Kistes Echo i Guds Hierte.

Gudelige Arier.

Pf. 73. v. 25.

I.

Jeg seer dit Kunstverk store Gud
 Du est alviis, almægtig,
 Al Verden blev jo ved dit Bud
 Af intet viid og prægtig,

Men

Men dette store Alt
 I Omkreds og Gestalt
 Er dog i Siælens Dne stet
 Mod dig, som eene skabte det.

2.

Jeg seer det vidt udstrakte Rum,
 Den cirklet Himmel Bue,
 Dens Lamper uden Tal og Sum
 I ubegreben Lue
 Mit Syn forlyster nok
 Ved deilig Stjerne = Flok
 Men Siælen venter sikkerlig,
 Sin Himmel-Glands og Soel i dig.

3.

Jeg seer en Jord en grundfæst Bold
 I dette store Runde.
 Fylt op med Forraad tusind Fold
 For alle Liv og Munde,
 Din Kundhed gav mig meer
 End jeg fornøden seer?

Men

Men var al Jorden skabt for mig,
Jeg var dog arm foruden dig.

4.

O! kiere Gud din Aand, dit Ord
Er her mit Liv i Live;

Men hvad er Himmel eller Jord
Naar jeg hos dig kan blive?

Min Længsel, Lyst og Agt

Er op fra Verdens Pragt.

Lad Verden have sit for sig,

O lad mig bare have dig!

Jesu Samtale med Sielen.

Aria.

I.

Jesus.

Vel dig din Sag er god,
Min Vennefte, min Due
Du tør kun trøstigt sue
Fortrøstning af mit Blod.

Vel.

Vel dig din Sag er god :;
 Nu kan du salig fattes,
 Fordi dig intet fattes
 Af Overfledighed
 Som Siælen glædes ved,
 Den falder af mit Hierte,
 Og lindrer ald din Smerte
 Der faar du freidigt Mod.
 Vel dig din Sag er god.

2.

Siælen.

Vel mig min Sag er god
 Min uskatteerlig Broder!
 Nu skal en Helveds Floder
 Betage mig mit Mod
 Fordi min Sag er god :;
 Du har ifert mig Klæder,
 I hvilke jeg nu træder
 Frimodig hen for Gud.
 Som din gienleste Brug.

Ret.

Retferdighed og Styrke
 Din Fader ret at dyrke,
 Mig skienkes i dit Blod
 Vel mig min Sag er god.

3.

Jesus.

Vel dig din Sag er god,
 Din Troe nu triumferer,
 Hvad Verden høyt skatterer,
 Det træder du med Foed
 Vel dig din Sag er god:;
 Det bedste, som jeg ynder,
 Er at du stedse skynder
 Dig hen til mine Saar,
 Og der nye Naade faar.
 Ja om dig Synder plager,
 See til kuns at du tager
 Din Tilflugt til mit Blod.
 Vel dig din Sag er god.

4. Sies

4.

Siælen.

Vel mig min Sag er god,
Din blodig Purpur=Kaabe,
Den gjør at ieg kan raabe
Af Fryd i Hierte Rod:

Vel mig min Sag er god.:

Wil Synd for Dom mig stævne,

Wil du dig dog en hevne,

Dit Blod det bliver ved

At tale til min Fred,

Det gjør at ingen Smitte

Er paa min Siæl at hitte,

Gud giver Kraft og Mod,

Vel mig min Sag er god.

5.

Jesús.

Vel dig din Sag er god,

Du skal velsignet blive,

Min Aand den skal dig drive,

Og styre selv din Fod

E

Vel

Vel dig din Sag er god:;
 Jeg vil dig stedse drage,
 Forsørge og ledsage,
 Troe mig evindelig
 Jeg aldrig svige dig.
 Jeg selv din Troe fuldender,
 Du staaer i mine Hænder
 Optegnet med mit Blod.
 Vel dig din Sag er god.

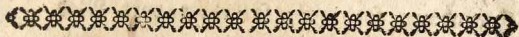
6.

Siaelen.

Vel mig min Sag er god,
 Min Bey gaaer til Guds Rige,
 Lad Verden kun bekrige
 Og være mig imod,
 Nok at min Sag er god:;
 Du Jesus maae selv raade,
 Jeg bliver ved din Naade,
 Du skal ledsage mig
 Hen ind i Himmerig.

Ja Gud skee Tak og Ære,
Der skal jeg evig være,
Dg synge med frit Mod
Vel mig min Sag er god.

Aria.

I.

Hvad vindes ved Verdens vittløstige Hav?
O tusinde Farer i skummende Trav,
Man veed kun to Havne,
Bekjendte af Navne,
Den eene vor Bugge, den anden vor Grav.

2.

Fra Buggen til Graven maa kendses omkring
Blant Haabets og Frygtens de stridige Ting.
Snart vippe vi oppe
Paa Belgernes Toppe,
Snart nærmes vi Grunden i flovende Spring.

E 2

3.

3.

Her fristes Ustadigheds Ebbe og Flod,
 En Vagt er saa ond, som en anden er god;
 Hver Time i Glasset,
 Hver Streg paa Compasset,
 Forandrer, forhøyer, fornedrer vort Mod.

4.

Saa hidser en Medber det nedrige Sind,
 Ja puster i Hiertet Dumdriftighed ind,
 Vil Farten kun seye
 Vor Attraae og Dye,
 Strax blæses vi op af en ønskelig Wind.

5.

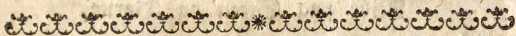
Saa slipper Kleinmodighed Roret i hast,
 Naar Forstavnen dukker for Belgernes Kast,
 Naar Vindene susse,
 Og Vandene bruse,
 Saa skrækkes vi strax for en knagende Mast.

6.

Dit Forsyn, o! Fader, det fører os hjem,
 Det styrer saa sikkert, hvor Seen er slem,
 Vor

Vor Gisning kan feile,
Hvor vi end vil seyle,
Selv stævner vi meere tilbage end frem.

Uder egen Melodie.

I.
Er mit Hiem end ey saa nær,
O! vi samles dog en Gang,
Denne Samling er saa kjær
At min Ven ey falder lang;
Haabet flytter selv min Fod,
Haabet letter Sind og Mod,
Haabet korter Længsel,
Haabet trodser Trængsel,
Haabet gjer min, gjer min Skiæbne god.

2.
Møder mig en hastig Vind
Et Slags Blæst blev aldrig ved;
Træffer Slud og Hagel ind,
Kule-Venr gaaer over med,

Ligger Ormen for min Laae,
 Fra hans Leye vil ieg gaae.
 Skal min Fod end terne
 Midt paa Steen og Tjerne,
 Maalet bliver, bliver dog at naae.

3.

Stamper Grovhed mig imod,
 Fiinhed bliver mit Gevær,
 Wises Barskhed hidfigt Blod
 Den skal finde Kiøling her.
 Lurer Lumskhed paa min Stie,
 Snidighed kan gaae forbie;
 Den der vil bedrage,
 Skal mig en behage;
 Men faae selv, faae selv sin Len deri.

Aria.

Mel. Naar Skal da min Tid faae Ende etc.

D! du dybe Fald og Vaade!^{I.}

D! du dyre bundles Naade!

Mennesket, som bred Guds Bud,

Blev forligt med Gud ved Gud;

Thi han har med eget Blod

Giort vor Sag i Christo god.

2.

Uste Verden! lær at kiende

Kiærlighed foruden Ende;

Uste Verden! kom og mærk

Den uskabte Wisdoms Værk,

Mennesket ved Gud og Mand

Kenses af sin falden Stand.

3.

En Uskyldig vilde liide,

Alles evig Qual og Qvide,

E 4.

Jesus,

Jesús, Jesús ene var
 I Guds Brede Perser-Kar,
 Da en reen Forsoning flød
 Af hans kraftig Blod og Død.

4.

Søg, du Syndbellemtte Hierte!
 Lindring af hans heele Smerte,
 Søg hans Bunder, hvor du faaer
 Lægedom ved hvert et Saar.
 Søg i ham din Fred, din Ro,
 Ved en ret bodsfærdig Troe.

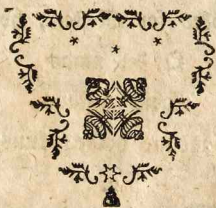
5.

Sikre Siæl! hvor tør du nøle
 I din Synd forfulnet Sele,
 Vil du i hin Svovel-Søe,
 Evig quæles, aldrig døe,
 Jesús frelser dig derfra,
 Naar du søger Golgatha.

Aria.

Jeg er fornøjet med min Gud,
Han hjælper mig af Nøden ud,
Naar ieg kun frygter ham ret, som ieg ber,
Dermed ieg distillerer alt det gamle Frøe,
Som Verden paa min Bey vil strøe,
Det skal idel Sukker blive,
Naar kun Gud vil Himlen give;
Derpaa, Hierte! brist og døe!

Moraliske og muntre
Stykker.

Det rette Venſkabs Kiendetegn.

Aria.

I.

Sierte Ven! vi ere lige,
Som du er bestandig til,
Du har lovet en at svige,
Skee for Resten, hvad der vil!
O du maae
Selv tilstaae,
Saadant holdes kuns af faa.

2.

Skal ieg friste større Fare,
Sveve mellem Liv og Død,
See da ere Venner rare,
Som man kiender best i Nød,
Har

Har du Mod?
Erligt Blod,
Tit at staae og holde Fod

3.

Vil min Lykke vise Hælen?
Vender Armod mig sin Laae,
Trænger Mangel ind til Siælen,
Reeder mig en Seng af Straae,
Mon ieg tør
Ved din Dør
Vente hvad du kan og bør?

4.

Fæster Svaghed mig til Sengen,
Skal ieg blive Skind og Been,
Visne, som en Urt i Engen,
Stinkende for mangen een,
Kan du der
Komme nær,
Have en Glendig kjær?

5. Hier:

5.

Hierte Ven! saa bør det være,
 Denne er vor fælles Dag,
 Den skal findes værd at ære,
 Naar den tages vel i agt,
 Gid den maae
 Varig staae
 Proven ønskes ey at naae.

Hvad render J Verdens Olympiske Gieffe
 Paa Banen, da Kronen er intet bevendt?
 Navnkundigheds Doble kan Liden jo brække,
 J vinder kun Støvet, naar Lebet er endt;
 Bort skiden Belønning med Skarn og Skade,
 Min Fod skal ey trættes for falskende Glands;
 Min Linding foragter de visnede Blade,
 Thi Himlen har viist mig en varende Krands.

Aria.

A r i a.

Mel. Zweiste nicht mein verthes Leben.

I.
Medgangs Ven har lært at smile,
Naar min Soel er høi og bliid,
Men saasnart den gaaer til Hvile,
Kaster Spodskhed Nakkens hid,
O! du Svale flyver bort,
Naar min Dag er kold og sort.

2.
Ged paa Løfter, Troe og Love
Høres nok af slibrig Mund,
Tillid staaer saa tit i Bove
Paa en Muur foruden Grund.
O! du Ker-Stillk har et Knæl,
Skient du synes uden Bræf.

3.
Verden har forghldt sin Pille,
Verden skienker Gift i Viin,
Verden kan saa heflig drille,
Verden er saa falsk som siin.

O du

O! du Slange! Brod og Mord
Stifter i dit sledske Ord.

4.

Klog Oprigtighed bær Priisen;

Thi den holder Mod og Stand,
Midt paa Belgen, midt paa Isen
Midt igiennem Ild og Vand.

Sede Phoenix! Modgangs Ven!

Jeg er evig din igjen.

A r i a.

I.

Jeg har kun Dyden kjær,
Den blinde Elskov driller,
Den voldet Hiernen Griller,
Ja Hiertet seer i sær,
Jeg har kun Dyden kjær;
Jeg saae jo andre bygge
Paa een og anden Skygge,

Men

Men Fundamentet gleeed,
Dg Elskon selv faldt need.
Oprigtig Dyd! din Klippe
Kan aldrig, aldrig glippe
Paa den gaaer Onsket op
Til Glædens rolig Top.

2.

Saa staaer en ædel Siæl
Indprentet i min Tanke
Lad heele Resten vanke
Dg vende mig sin Hæl
Saa staaer en ædel Siæl.
Bort Skienhed som har Pletter,
Bort løse Ords Raketter.
Bort Pralen med dit Skrald!
Bort Stoltthed med dit Fald!
Elfsvoerdighed! dit Minde
Har alt mit Hierte inde
Thi Siælen vidner her,
Du est mig eene fiær.

Et roelig Sinds fornøvelige Tilstand.

I.

Jeg lever jævnt fornøyet foruden store Ting;
 Min Fod er ubemøjet, og frie fra høye Spring;
 Ved Jorden er ieg fød,
 Ved Jorden har ieg Brød;
 Alt vel og nok, jeg nøyes, jeg nøyes til min Død.

2.

Lad Hovmod ikkun flyve til Højheds Firmament,
 Vergierrighed maa flyve til Ere usfortient;
 Naar Lykkens Jordens = Skrald
 Bestormer Høye Hald,
 Saa sidder ieg i Dalen, og seer paa andres Fald.

3.

For mig maa Vellyst svømme i Honning Dag og Nat;
 Lad Daarlighed i Drømme faae Glæde-Skyggen sat;
 Naar Lysters usle Træl
 Vil græmme sig ihjel
 Saa glædes jeg ved Lidet og lider meget vel.

4. Lad

4.

Lad Gierrighed hun grave, ja vræde efter Guld;
Lad Karrighed kun have sit Giemme proppet fulds;
Maar hiin har slidt sig varm,
Og denne giort sig arm,
Saa leer ieg ad dem begge, fornøyet uden Harm.

5.

O! Nønsomhed, min Vre! hvis Magt er din
vel liig!
Bed dig kan Kinghed være ret agtet, glad og riig;
Forbliv min Vandre = Stav,
Skriv siden paa min Grav:
Her hviler en lykkelig, trods Lykkens Laan og Krav.

A r i a.

I.

Den kiedsom Vinter gif sin Gang,
Den Dag saa kort, den Nat saa lang

F

Fop:

Forandrer sig

Saa lempelig;

Den barske Vind, den mørke Skye — maae flye

Vor Kappel=Dyn saa eene staaer;

Dg hver Dags Kolde=Enger faaer;

Den tykke Vams, den foeret Dragt

Er alt hengt hen og reent foragt,

Dg Muffen er tillige giemt — og glemt;

Man frygter ey at Sneer og Slud

Skal møde dem, som vil gaae ud;

Thi lad os gaae,

At skue paa,

Hvor smukt Naturen sig beteer — og leer.

2.

Ne see, hvor pyntet Solen gaaer;

Med lange Straaler i sit Haar;

Den varme Krands

Er rettet Kands

For alle Ting, som nu maae grue — paa nye

Det klare Himmelblaae

Er værd at kaste Øie paa;

See Fuglene i Flokke=Sal

I Lustens viide Sommer=Sal,

Der

Der holde snart hver Øjeblik — Musik;
De kappes daglig to og to
At bygge, hvor de best kan boe;
Her flyver een
So med sin Green;
En anden sanker Haar og Straae — saa smaae.

3.

U! see hvor tegner Marken vel
For Bonden, heele Verdens Trel,
Han leer, fordi
Hans Slaverie
Skal endes med sin Frugtbarhed — i Fred;
Hist gaaer de laade Lam i fleng,
Og spege i den grønne Eng.
De knæle med en Hjertens Lyst
For Moders mælkefulde Bryst.
De qvægner ved den søde Laar — de faaer.
Hist vogter Hyrden Dvæg og Korn;
Et Hunde-Bial, en Lyd af Horn
Er ald hans Spil;
Men hører til,
Hvor smukt den Skov ham svare maae — derpaa.

4.

Ne see et meget yndigt Syn
Paa Skovens grønne Ønenbryn,

Den høje Top

Skal klædes op,

Dg Vaaren pynter Bogen ud — til Brud.

Naar Soelen brænder, som en Glød,

Dg stikker Ild i Barm og Skied,

Da har man jo bag hvert et Blad

Abfonsel for sin matte Nad,

Her smager Thee og et Glas Vin — fra Rhin,

Imidlertid man faaer at see

Et ret naturligt Assemblee,

Hver Fugl har stemt

Sit Instrument,

De raske Dyr vil dandse net — og let.

5.

Ne see, hvor speyle=klart og glat

Den Søe dog er i lave sat;

Det er jo som

At Solen kom

Kun for at see sit Skilderie — deri;
Den Fisk, som stak i Dynd og Skarn,
Dg slap fra Frost og Fange=Garn,
Han faaer nu atter Moed og Liv,
Dg spøger frit i Rør og Siv;
See hist, hvor stolt hans Finner gaaer, — og slaaer.
Nu lirrer Frøen med sin Mund
Imod den søvning Aften=Stund,
Jeg tænker paa
Mit Hviile=Straae,
Dg ender min Spadsere=Gang — i Sang.

6.

Saa er da Himmel, Jord og Vand
Opmuntret ved min Skabermand;
Jeg gif omkring
Blant tusind Ting,
Guds Forsyn sporer ved enhver — i sær.
Bekymret Siæl! saa seer du dog,
At Altting staaer i Herrens Bog;

J hvor det gaaer, saa veed ieg grant,
 Mit Navn staaer tegnet deriblant;
 Gud kommer vist min Lary ihu — endnu,
 Han rammer nok den rette Tiid;
 Da Himlen den skal blive bliid;
     Jeg tør maaskee
     Vel faae at see,
 Min Vinter blive til en Vaar — i Aar.

I.

Er nogen? jeg er glæderiig,
 Langt meer end andre Gieffe,
 Hvis Lykke er min Flaskes liig,
 Og meget let at brække;
 Tit slog ieg før, ieg slaaer endnu
 Mit tomme Glas heel glad i tu;
 Da sligt et Smald med Kling i Klang
 Er just mit Spil i deane Sang
 Saa skier er Verdens Fryd, naar mindste Vand
     held trykker,
 Men ieg, der drak mit Glas ieg leer ad Skaar
     og Stykker.

2. En

2.

En modig Skipper gier sig til,
Er opblæst, saa han lugter
Naar Vind og Vand ham seye vil,
Og Farten ey har Bugter,
Men skal han bryde Veyr og Vand;
Og slaae sig frem til Havn og Land;
Hvor kan den tiæret Admiral
Da bromle, bande, blive gal!

Men ieg er hierte-glad, og andre see sig glade,
Hver gang ieg krydser tæt langs op ad skiden Gade,

3.

En Modens Junker bryster sig
Allene af den Lykke,
At være pyntet, Modenlig
Med mangt et borget Stykke,
Men Staaderen blev snart forsagt,
Kom mindste Viin-Plæt paa hans Dragt,
Jeg derimod kan ziire min
Med Sast-Berk fra Bourdeaux og Rhin,

Dg naar den er slidt op, ieg mig med Adam glæder,
 Thi han var lykkelig, den Stund han en bar Klæder.

4.

En Elsker af det smukke Kion
 Maae finde, hvad ham lystet,
 Dyparte een og anden Skien,
 Tilbede skiulte Bryster;
 Saa tit han seer sig lykkelig,
 Maae han dog ofte græmme sig
 Naar Svoger gaaer med Kiep paa Luur,
 Dg jager Kat fra Fugle-Buur;
 Men jeg er glad og frie, og for Rivaler sikker;
 Min Flaske er mig troe, saa ingen mig udstikker.

5.

En Gnier elsker Cult og Tørst,
 I det han elsker Penge,
 Han har; men fattes allerførst,
 Thi maae hans Arving trænge;
 Hans Glæde er kuns sorrigfuld,
 Hans Armod voxer med hans Guld,
 Hans

Hans Venner vente paa hans Død,
Dg deele det, han aldrig nød;
Men jeg er glad ved lit, og skifter uden Rænkers;
Thi som jeg tørste tit, saa arver den, der skienker.

6.

En Fraadser, som min Vederpart,
Er glad, men ubeføyet,
Fordi han er af Svine-Art,
Dg sluger sig fornøyet;
Man seer, at Vand og Luft og Jord
Maae ofre Fylding til hans Bord,
Naar han nu fyldet har sin Bom,
Strax veltes han paa Lodbænk om,
Der ligger han, jeg staaer, mig fryder Viin og
Noder;
Jeg har to Guders Gunst, men ingen Griis til
Broder.

7.

Saaledes er jeg vel tilfreds,
Dg fast i den Formeening,
Et muntert Sind er allesteds
Lyksaligheds Forlehnning;

For mig maae hver Slags Gief og Trel
 Indbilde sig, han lever vel,
 Jeg topper Glassets jævne Maal,
 Og drikker halve Verdens Staal;
 Til Lykke Daarlighed, som kalder Sviir forvildning,
 Du laster Drue-Saft, lev vel ved ter Indbildning.

Kiærligheds Alphabet.

I.
Min eene Kiære! skal end vor Samling ikke Fee,
 Du maae dog lære min Elskovs A. B. C.
 Her Bogstaveres i Sandhed uden Sviig,
 Min Stand er din, og din er min, L. J. G. siger liig.

2.

Vor Lighed sigter til ingen blind forvirret Enst;
 Som du en svigter, saa vakler en mit Brnst;
 Stav og leg sammen paa Hiertets Fibel-Bret,
 A. E. R. ær L. J. G. lig siig ærlig! meendet ret.

3. Vor

3.

Vor ærlig Meening i begge Hjerter har sin Grund
Til fast Foreenin, med troefast Haand og Mund
Læs ret og rigtig: Jeg er og bliver dig
Kjig, Æelig, Kiærlig, vil du meer, saa lev, og
døe med mig.

I.

Cha! hvi tripper du saa fast,
Hvad stiller dig du pene Pige?
At du vil løbe saa og skrige
Blot ved et Elskovs Øyekast.
Jeg veed, det smukke Kiøn, har Engle Navn
og Tre;
Men Trold, og Biærn og Ulf vil Mandfolk
aldrig være,
Vor Omgang uden Hereskunst
Har vundet stolte Nymphers Gunst;
Den største Deilighed, med Dyd og god Forstand
Naturen dannede til Kiærlighed og Mand
Din Moder selv befandt,
At det er sandt.

2. De

2.

Betænk, at Ungdom varer kort,
 At yndig Rose snart kan falme,
 At Siønhed kan fase Knek i Qualme,
 Og usformærket visne bort;
 Naar Skjønhed borte er, og yndig Skabning savnes,
 Saa leer man af en Nad uværdig til at faunes;
 Derfor, bøj dit Hjerte hid,
 Elsk, elsk, det er den rette Tiid;
 Naturen gav hvert Kiøn sin elske Lyst og Lov;
 Den eene Ungdom har den anden høyt behov:
 Din Moder selv bejandt,
 At det var sandt.

Til

Kong Friderich den Femtes

Fødsels-Dag 1753.

I.

D Twilling-Rigets Fødsels-Dag!
 Du Danske Nordens Velbehag!

Du

Du glæder alle giævez
Lyksalig Fødsels Øneblif,
som bragte Femte Friderich;
Den store Konge leve:,:

2.

Vor Hierte Konges Hiertens Fryd,
Vor Dagmar kronet af sin Dyd,
Gaae frem paa Tidens Bane;
Velsignelser til Siæl og Liv
Gaae med i Tiden og forbliv
Hos Dronning Juliane:,:

3.

Hun esø Liv af Naadens Veld,
Monarchens Moder, Nordens Held
Sophie Magdalene!
Hun leve vore Ønsker op,
Saa stiger Konge-Stammens Top,
Dg Hun seer flere Greene.

4.

Ufødtes Herlighed staae grøn,
Dg blomstre ved vor Konges Søn

J Fredrig Velstands Enge!
 Han see sin Fader Dage-mæt,
 Han fere siden Scepteret
 O! lykkelig, o! længe:,:

5.

Gud Himmel, gud Betsignelse
 Hver Time paa Princesseerne,
 Paa dine Flytte-Planter;
 De staae i Flor og vare ved,
 I baade Tid og Evighed,
 De fiire Amaranther:,:

6.

Gid Danske Kongers Arve-Huus
 Staae fast mod Tidens Knæk og Anuus,
 Til Bænde staae i Flamme!
 Dansk Alkom til sin sidste Mand
 Regieres i lykkelig Stand
 Af Oldenborgske Stamme:,:

Betænkning over Tiden.

Hver Time er forghldt og Viiseren tillige;
 Du Jord-Klimp her engang, hvad Guldet her vil sige
 Den

Den gyldne Time gif, men kommer aldrig meer;
Blev denne Sandhed nu engang til Hierte tagen,
Saa merkte vi tilgaavns, hvad Klokken den var slagen.

A r i a.

I.
Jeg laver tynd Caffee,
Den sterke brænder Blodet,
Den sterke svekker Modet,
Og giver Hierte Bee.
Jeg laver tynd Caffee,
I Mandfolk! I der skionner
At bruge Sundheds Benner,
I see jo meget let;
At min Maneer er ret,
Men vil Jurister sætte
Vor Meening her til rette,
O! sigt maage gierne ssee,
Jeg laver tynd Caffee.

2. Jeg

2.

Jeg skienker tynd Caffee,
 Den giver Sindet Kræfter,
 Og fordrer en derefter

Præservativ af Thee;

Jeg skienker tynd Caffee

Har nogen lyst at drikke,

Hans Hierte tynges ikke,

Hans muntre Sind er frie

Fra ald Melankolie.

I Sorgens Patienter!

Her findes det I venter,

Her lærer I at lee;

Jeg skienker tynd Caffee.

3.

Jeg drikker tynd Caffee,

Friemodig alle Dage,

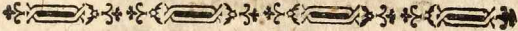
Trods Grillers farlig Plage,

Trods Hierte-Klap og Bee

Uf sterk og sort Caffee;

Det

 Det var da en saa ilde,
 At Medici de vilde
 Engang foreenes om
 At fælde denne Dom:
 I Pigers hvide Arme
 Bør en den Karl saae Varme
 Der findes kold, som Sne
 Af sort og stærk Caffé.

 En Drikke-Skaal.

Reen Handel og Wandel florere i Landet!
 Forsigtighed lykkes ved Roret paa Vandet!
 Oprigtighed havne med Gods i Behold!
 Betsignelse følge med alle de Vahre!
 Hvis Eiermand ærlig vil unde og svare
 Den Told, som bør Told.

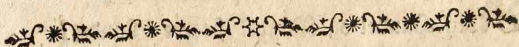

 Aria.

Aria.

Græm dig aldrig, thi det soier,
 Uven griner ad din Bæe,
 Spar en heller, saa du guier,
 Thi deraf vil Arving lee.
 Uven seer dig helst i Nødens;
 Arving ønsket dig kun Dødens;
 Vær da vel tilmode;
 Gjør dig selv tilgode;
 Lev og lee dem begge ud.

Til Major Cremon, just som han fierte forbi et vist lystigt
 Selskab med sin Brud Fruken L' Amare, fra Due-
 Closteret i Odense.

Bed Vinen den klare
 Erindres vi nu,
 At Fruken L' Mare
 Vær kommes i hu;

Du Closterets Dne

Flen parret herfra;

Af Fruen bliv Frue,

Af Frue Mama!

En Drifte-Skaal

giort ex tempore til Neu-berg, som var Com-
manderende General i Syen.

Vor Neu-bergs Bryst

Har Mod og Lyft

At aabne Hrens Porte;

Hans floge Tinding blive grace!

Hans hvide Orden blive blaae!

Hans Fiender blive sorte!

Lil

Prinds Friderich.

Kare Prinds! to Rigers Glæde!

Kare Prinds! to Rigers Haab!

Paa din Bugges Purpur-Klæde

Bristet Dnsket ud i Raab;

Lev og bliv fornøjet,
 Lev og bliv ophøjet,
 Lev og bliv din kronet Herkomst's herlig Ziir!
 Vi og vore
 Smaae og Store
 Ønsker dig din Krone, Throne og dit Spiir.

Aria.

I.

Gid den faae Skam, der slaaer i Dag
 En Rynte paa sit glatte Pande-Skind;
 Den var jo gal, der fandt Behag
 I det, der plaget kun det arme Sind,
 Nu seer jeg grant,
 Det Ord er sandt:
 Verden er,
 Som enhver
 Læger sig dens Væsen nær.

2.

Hvor mange have hvad de vil,
 Og nende en at nyde noget Got;
 Men tit maaskee de spare til
 Et Drog, der gier dem kun i Graven Spot;
 Hvad

Hvad hialp det, at
Man Dag og Nat,
Sleed sig tret,
Og en mæt

Døde bort og blev forgiæt.

3.

Hvor mange serger kuns, fordi
De kan en meer, end de behøve, faae!
Og, foyed Himlen dem deri,
Da skulde heele Verden knap forstaae.
O! gierrig Flok!
Vi faae vel nok
I en Klud,
Om vor Hud,
Naar vi skal af Verden ud.

4.

Hvor mange stræbe kuns at faae
En fattig Tittel for en Penge-Sum?
Den vil ved høyre Side gaae,
Som mangan Gang er baåde blind og dum.

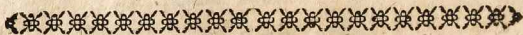

Men lad dem gaae,
 Og tænke paa,
 At vi skal
 Uden Val

Jevnes i den mørke Dal.

5.

Du har imidlertid kuns Stov;
 Kuns Skum og Skygge, usle Verdens Ven!
 Dit Velstands Blomster, som et Lev
 Kan hastig falde af, og smulnes hen,
 Saa est du dog
 En Gief, et Drog,
 Som en veed
 Ret Beskeed,
 Om din Fod i Lebet glead.

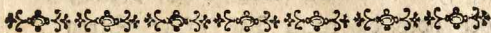
Paa en Flaske, hvori laae en lille Elling i Spiritus,
 som var skabt med 2 Hoveder.

Du lille Ande-Noer!
 Hvi dede du saa snart?

Du

Du burde blevet her
Til noget stort og rart;
Men dette var tildeels
Dog alt for meget lovet,
Da Lykken fejrer dem,
Der fødes uden Hovet.

Tauker

i Anledning af det Ordsprog:

De har det i Ryggen.

Af Tre er den eene den anden en liig,
Een har det i Ryggen, i det han er riig;
Een har det i Ryggen, i det han er stærk;
Een har det i Ryggen, af Brud og af Værk;
I Rige, I Stærke, o! hjælper et Skrog,
Saa eenes tre Meeinger vel i et Sprog.

NB. Dette blev giort til Statholder Rangau og
Oberst-Lieutenant Kentler.

Takfigelse for den,
ved foregaaende Vers forhvervede Gave.

Af Fire var ingen den anden ulig;
Af Fire Ducater blev Staaderen riig,
Af Fire Ducater blev Krøblingen stærk,
Af Fire Ducater svant Ryg = Bee og Bærk;
Her ndes da 1000 Tak af et Skrog,
Der nu er Sex eet med sin Ryg og sit Sprog.

En Regel for Ellkere, af den moralske Quadrille,
skreven af Stub bag paa Hierter 10, som
han practicerede ud af et Spil Kort

Her findes Hierter nok, her findes ti for et,
En Hiertens Hierte = Flok, var hver i sær kun
Eiærligt
Men, om ieg tænkte sligt, var ald mit Spil forseet,
Thi Hierter nie er falsk, naar Hierter fem er
ærligt;
Mia Ven! pas Hierter bort, betænk hvad tit er
sfeet
Der spillet mangen een med Hierter og blev Beet.
Aria.

Aria.

Under egen Melodie.

Verden er et Flyve-Sand,
Sandet blinder os vort Øye,
Sandet volder Foden Møje,
Til vi naaer det faste Land.

Menneskets Levnets Lob.

Jedes. Græde. Svæbes. Ammes.
Bugges. Lumles. Bæres. Gaae.
Glædes, under Tvang annammes.
Leege. Vore. Tanker faae.
Elske. Beyle. Giftes. Uves.
Immer halte ved et Haab.
Vædes. Svækkes. Døe. Begraves.
Det er alt vort Levnets Lob.

A r i a.

1.

Som en Nønsom ieg foragter
 Lykken selv og aldrig tracter
 Efter meer end daglig Brød;
 Nønsomhed kan eene gielde,
 Meer end Rigdom Lyst og Valde
 Nønsomhed har ingen Nød.

2.

Daarers Guld og grønne Skove,
 Hindrer dem kun fra at sove;
 Just for meer, vil altid meer:
 Gior en Klog sig nogen Tanke
 Her i Verden for at sanke:
 Støv og Aske, Dynd og Leer.

3.

Andre maae ret gjerne være
 Meer end ieg i Agt og Ære,
 O! Hvad Hielp er Stand og Rang
 Hielm og Skiold vil intet sige;
 Thi vi bliver alle lige
 Naar vi gaaer ald Verdens Gang.

4. Lad

4.

Lad de Kiælne gaae og græde,
For en lumpen Verdens Glæde
Maales dem en daglig til;
Jugen selvgiort Sorg og Smerte
Skal regiere i mit Hierte,
Skiont ieg har en hoad ieg vil.

5.

O! saa vil ieg altid blive
Nønsom, men ieg er i Live,
Dg kun lee ad Lykkens Günst;
Hvo som mig gier dette efter;
Skal forsøge Liv og Kræfter,
Ved sin uforsagte Kunst.

A r i a.

I.

Saa sortnes vort Levnets den bliideste Dag,
Naar Solen har skinnet os efter Behag;
For:

Forfarenhed maaler,
 De blinkende Straaler,
 Men finder i Enden kun idel Bedrag;
 Saa sortnes vort Levnets den blideste Dag.

2.

Saa krympes vor Siæl for den kildrende Lyst,
 Naar Hiertet forbander hvad Læber har kyst,
 Naar Øyet maae græde,
 Just over den Glæde:

Vi suer af Verdens forføriske Bryst;
 Saa krympes vor Siæl for den kildrende Lyst.

3.

Saa stikker vort Beenrad og Hovedet ud
 Igiennem den fineste Kostbarheds Klud;
 Lad Prægtighed braske,
 Paa levende Afke

Før Ormen faaer boret vor sminkede Hud,
 Saa stikker vort Beenrad dog Hovedet ud.

Aria.

Aria.

I.
Uforsagt hvordan min Lykke,
End i Verden blive maae,
Det er dog et Nesterstykke,
Som ieg daglig pønser paa;
Naar ieg kun i Naaden staaer,
Uforsagt i hvor det gaaer.

2.
Uforsagt naar andre tvivler
Paa Guds Forsyns Naade, glad
Jeg i Haabet altid bliver,
Uden Haab i Haab: Og hvad!
Naar jeg kuns i Naade staaer
Uforsagt i hvor det gaaer.

3.
Uforsagt naar andre plager
Med Bekymring deres Sind;
Naar ieg kuns min Gud behager,
Gaaer ieg roelig ud og ind:
Naar ieg kuns i Naade staaer
Uforsagt i hvor det gaaer.

4. Ufor-

4.

Uforsagt naar andre sukker,
 Under deres trange Kaar;
 Jeg paa Herrens Naade puffer,
 Resten serger ieg en for:
 Naar ieg kuns i Naaden staaer,
 Uforsagt i hvor det gaaer.

5.

Uforsagt naar andre skrækkes,
 Frygter for den onde Dag,
 Ved Guds Naade ieg bedækkes,
 Ham befaler ieg min Sag;
 Naar ieg kuns i Naaden staaer:
 Uforsagt i hvor det gaaer.

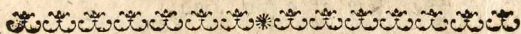
6.

Uforsagt naar andre gruer
 For at dee, ieg gruer en,
 Jeg min Krone hiffet skuer:
 Skulle ieg da grue? Nej!
 Naar ieg kun i Naaden staaer,
 Uforsagt i hvor det gaaer,

7. Ge

7.

Sede Gud lad mig din Naade
 Altid have her! du maae
 Gierne for min Enkke raade,
 Naar det vel mig Hift maae gaae,
 Naar ieg kun i Naaden staaer
 Uforsagt i hvor det gaaer.

A r i a.

1.

Jeg lever vel tilfreds,
 Med Skiebnen allesteds :;
 At ingen gaaer mig over
 I Enst, naar Enkken sover,
 Derom staaer ieg til Veds. — Da Capo.

2.

Jeg leer af Snik og Snak,
 Af lumpen Slader-Pak :;
 Keen Sandhed selv bekræfter,
 Paa mig end ikke hæfter
 Den sterke Legne-Klak. — Da Capo.

3. Jeg

3.

Jeg leer af Hylle = Smil
 Som har sin skjulte Piiil :;
 Mit Bryst har Troskab inde,
 Paa den skal ingen finde
 Hvor Falsked skjod sin Piiil. — Da Capo.

4.

Jeg leer af giftig Had,
 Af Avinds visne Rad :;
 Jeg har min Roe, ieg mættes
 Hvor Rang og Rigdom trættes
 Med kostbar Blin og Mad. — Da Capo.

5.

Jeg leer af al Foragt,
 Af Stoltheds Trods og Magt :;
 De Store seer mig mindre;
 Men det kan ikke hindre:
 Kiækt Mod er uforsagt. — Da Capo.

6.

Jeg leer af Stoltheds Aand,
 Og Mynt i krummet Haand :;

Ead

Lad gyldeu Kugler støbes,
Min Pligt kan ikke købes
Til Dndskabs Aag og Baand. — Da Capo.

7.

Jeg lever og ieg leer
Fornøhet hvad mig skeer.;

Kun den er vel der skienner
Hvor ilde Verden lenner;
Jeg lever og ieg leer
Fornøhet hvad mig skeer.

Tanker

for an i en Psalme: Bog.

Her slaaer ieg ald min Sorg reent hen i Vænr
og Vind,
Dg morer med min Sang mit misfornøhet Sind;
Her svinger Hiertet sig ved Aandens Vinger op
Fra Bochims Græde-Dal, til Thabors Glæde-
Top;
Min Sial saa ev din Køst! din Fryd skal blive
stor,
Naar Gud vil here dig en Gang i Engle-Chor.
H Me.

Mennet.

I.
Sprigtighed min Fryd!
 Usminked' ædle Dyd!

Din Deylighed er skær.
 Den tindrer fiærn og nær:
 Ja! hoor du yttre dig,
 Maae Falskhed skamme sig.

2.
Din Tale den er meent,
 Dit Løfte holdes reent,
 Lad møde hvad der kan
 Dit Bæsen holder Stand,
 Det gives en til Priis
 Ved Fordeel og Forliis.

3.
Din Lausshed holder tet,
 Din Mund løb en for let,
 Man tør betroee dig tyngt
 Sin Sag, sin Sorg, sin Frygt;

Thi du forbander den,
Der røber ærlig Ben.

4.

Du kiære Dyd! bliv min;
Jeg er Liv-egen din;
Men hvo kan viise mig
Hvert Bryst, der huuser dig.
Blindt vælges et af to:
Gud veed, hvem ieg kan troe.

Aria.

Under egen Melodie.

Rongen opnaae Sneehviid Alder!
Thronen staae, til Verden falder!
Kronen blive Sonne-Arv!
Sværdet hvile! Pennen skræide!
Ploven gaae og Kielen gliide!
O! saa fremmes hver Mands Taro.
O! saa fremmes hver Mands Taro.

Aria.

I.

Lad Krig fornøye Potentater,
 Lad Helte vinde Seyers Krands,
 Lad bytte muntre troe Soldater,
 Lad Kroner vinde tiefold Glands;
 Min Roe er mig et Monarchi,
 Der flyder med Chrambambuli.

2.

Er Lykken ikke min Veninde,
 Er Dagen viget fra min Pool,
 Er Venner nu ey meer at finde,
 End Skygger efter dalet Soel.
 Jeg tænker kun: Adieu Partie!
 Oprigtig er Chrambambuli.

3.

Jeg blev end aldrig riig ved Kenter,
 Selv er ey Ramon min Patron,
 Min Capital er den ieg venter
 Mod Verlings Obligation;

Dog

Dog bort Metal fra Mynteri
Naar Glasset har Chrambambuli.

4.

J Elskere af rare Viine,
Til Lykke med hver Drue-Saft!
Besfinder alle Sorter fine.

Ja glædes ved en indbildt Kraft.
Jeg møder Bacchi Brouterie
Med eneste Chrambambulie.

5.

J tynde magre terre Giælle!
Med The-Band for og Hvidløg bag,
Hvor et kan Svaghed eder svække,
Ja Døden knuse eders Brag.
Nu ligger Pietisterie,
O! drikke frit Chrambambuli.

6.

J Helgenes udvalte Søstre,
Man veed J eger Kiød og Blod;
Men stikker Lysten og J lystre
Ja synde for at giere Bod

Jeg vedder eders Hylteri
 For lugte til Chrambambuli,

7.

J Herzer af den sorte Orden!
 Jeg hører eders Engle-Røst,
 Jeg gruer tit for eders Torden
 Jeg glædes tit ved eders Trost;
 Men frydes uden Flatteri;
 Thi ieg har og Chrambambuli.

En Drikke-Skaal
 i et muntert Selskab hos en Præst:

Wi har alle den samme Troe
 Som Præsten i vor Kirke;
 Vi drikker vort Øl med Fred og Ro
 Og glad med Glaset lirke;
 Vi sigter alle til et Maal,
 Vi drikker alle den samme Skaal,

Slam

Skam faae den ;: ;: som Lauget soikker
Dg en lystig drikker.

En Drikke: Skaal.

Da Stifstantmand Stochfleth vandt Søeholm
ved Proces.

Begierlighed, saa bsi dit Kne,
Dg byd vor Stochfleth Vren!
Du vilde ryste Søeholms Træ,
Men, Kiære! fik du Væren?
Vi perser den med god Maner,
I hvad vi og skal døie;
Gid Stochfleth blive meer og meer
En Torn i Avinds Die!

En Drikke = Skaal

i et muntert Selskab paa Søeholm.

Her bragte Tiden en Pocal
 Fra Schinkels fromme Fruer;
 Her gjorde Tiden Herre = Sal
 Af gammel Fruer = Stue;
 Her samlet Tiden i en Snup
 Et Brasholm, Søeholm, Kræn-
 gerup:
 De staae til Tidens Ende!
 En Stochfleths alle trende.

Menuet.

I.
 Nu er ieg befriet fra Kiærligheds Pagt,
 At slutte paa nye bliver aldrig min Agt:;
 Den fæder saa ofte en sey = livet Harm,
 Som fielden vil dæe i en sukkende Barm.
 Hvor

Hvor sandt man et Par,
 Hvis Glæde ei var
 En Rose, som stikkende Torne dem bar.
 Da Capo.

2.

Forsigtighed skyer den farlige Vei,
 Ja siger hver Løste-riig Kiærlighed Nei : , :
 O! Falskhed kan fængsle med blødeste Haand
 Det ærligste Hierte i haardeste Baand.
 Jeg elsker ei flere,
 Jeg elsker ei meere;
 I Elskov ieg tusinde Blindheder seer.
 Da Capo.

Brude-Værs.

Er. Anthon Ulrich Johansen og hans Kiæreste
 Jomfrue Anna Jensdatter fra Erøse-Kiø-
 bing, deres Egetskabs-Seddel fra Kiø-
 bing til Widerup-Gaard i Trande-
 rup Sogn paa Erøe.

Nærværende Anthon og Anna hans Brud,
 har ærlig i Kiøbing holdt Brudluppet ud:

H 5

De

De sadde 500de Giale i Kød,
 Og fik overflødig af Wiin og af Mad;
 Jo meere de tæred, jo meere de fik,
 Og det er Jens Clausens sædvanlige Skik;
 Derover beklaget sig mangen en Gæst,
 Han slog en for Tiden sin Lomme paa Læst;
 Jeg selv var i Klemme, til sidst blev ieg frie
 Da Lommen stod Munden i Kæfterne bie:

Ja Bruden maae tilstaae, at førend hun slap
 Blev Livet udspiilet og Treien for knap.
 For Kæsten har Anthon og Anna saa vel
 Forholdt sig, at ingen med Fene og Skiel
 Kand nægte, hvad Skudsmaal der gives enhver,
 Som haver sin Næste paa Bolsteret kjær:
 Et Barsel og Kirke-Gang staaer nu til Kæst,
 Sligt meldes den hæderlig Tranderups Præst.

Liig = Bers

over

Løvenørn.

Man havde nnelig hørt Cartoberß huule Torden
At hviiine, midt udi vor stille Luft i Norden,
Man spidset Øret strax, man saae sig nye om
Dg blev paa Timen var: en flygtig Fama kom.
Den kom bedrøvet frem, med Floer om Fod og Binge,
Den lod kun sin Basun i duuse Toner klinge
Den holdt i venstre-Haand et Baaben, fuldt af det
Som gjør en Kongens Mand til Rigets Gavn
complet,
Man saae Forsigtighed, paa Hielmen at betragte,
I WisdomsPerspectiv, hvad Tid og Fremtid bragte,
I Skioldet stod, af Guld, et Hierte som en Blød,
Med denne Underskrift: vor Løvenørn er død!
Den brave Løvenørn! tog Fama til at melde,
Til hvilken en Monarch sig kunde sikker helde,
Den

Den Mand der stod i Fred og Feide, Kiæk og
troe

Er alt i Dag, med Sorg, ledsaget til sin Roe.
Forsigtig Klogskab gif, ved Liigets høyre Side,
Og lod saa salt en Strom, sit klare Dye bide;
Ketsindighed gif næst og anket just derpaa:

Alt hendes Egte-Mand, i denne Kiste laae.
Den medfødt Kiærlighed til Kongen og til Landet
Brast ud (ved Vester Kant) i Graad, med Blod
beblandet,

Behiærtighed gif næst, dog halv forsagt i Sind,
Den gif og grubled med sin Tapper Haand
ved Kind:

Men næst bag Liiget kom en Søn, en Søn aleene
Behyrdet først og sidst med Sorgens tunge Steene;
Dog, før Besvimelse bemæstret sig hans Barm,
Kom kronet Naade til og rakte ham sin Arm.

Jeg burde intet for Posteriteten delge,

Af denne Sorge-Fær og usædvanlig Følge;

Zhi Danner Kongens Mand, med fleer af
Stand og Rang,

Betegnet her en Sorg ved Sviten, som var lang.

Da

Da Liiget nu var jadt, stod selv Bellona reede,
Dg ziiret Kisten med sit Sværd foruden Skeede;
Men samme Dieblik som Pallas dette saae,
Blev strax en Orne-Pen, ved Siden lagt derpaa.
Derpaa stod Sandhed ud, slog Sløret op fra Diet,
Dg da den havde sig for heele Skaren bœiet,
Saa treen den gravitesk for Liiget bedre frem,
Dg parenteret med Frietalenhd og Alem.
I Herrer! (var dens Ord) I kloge Mænd og Helte,
Som fører Pen og Sværd ved Dre og ved Belte;
Da hver af eder er jo Dydens sorne Ven,
Saa veed I selv her blev en Liigemand lagt hen.
Hans Dyd og Dygtighed, Forstand og skarpe Hierne,
Er uden Hyklerie, en høy anseelig Stierne,
Som Potentaten selv paa Værdighedens Pool
Har fletret op og op til deres egen Soel.
Du stridbar Petrus selv lod Verden see du yndte,
Hvad Danske Bendelboe blandt Kufferne begyndtes
Du tændte dette Lys i Naade vel fortient,
Dg overdrog det til sit eget Firmament.

Du.

Du store Friderich! Du Mester i at skionne,
 Hvor Kongeligt det er hver Dyd i sær at lenne;
 Du muntre Landets Børn ja Dngtighed fik Lyst,
 Da Løvenørn randt op, med Stierne paa sit
 Bryst.

Vor store Christian lod ingen Skyer hindre,
 At brave Løvenørn jo skulle meere tindre,
 Her blev hans Stierne stor paa Værdighedens
 Pool

Ved Naade-Straalerne af Nordens høie Soel.
 Hans Støv er Værd værd, hans Navn fortienet
 Minde,

Saa længe ferdig Helt og Strids-Mand er at finde,
 Hvis Hjerte skælved en, hvis Hjerte aldrig sov,
 Saa tit det trængte Land har havt det høyt behov.
 Saa skal da dette Sværd, hver Estermand betegne
 Den brave Herres Mod og Hjerte allevegne;
 Saa viser denne Pen, at og hans Pen var værd
 Sin Værd-Krands saavel, som noget Sønens-
 Sværd.

J kan jo en Gang, J Danmarks Fiender nægte,
 At denne Helt forstod saa fix med Pen at fægte

Saa

Saa Blod blev spart ved Blet, paa Bald-Plads
af Papiir

Dg Stolthed knælet for Monarchens Arve Spiir.

J skal da en en Gang, i Danmarks Fiender, flytte,
Kangt mindre sælde ham sin faste Vre-Stytte,
Men heres end et Bief af Avinds bidste Mund,
Saa kiendes just hans Dyd, paa slig en Følges
Hund.

Du sultne Gierrighed! du Sukkers Marqvetenter,
Som gaber efter Guld og samler dig Talenter,

Jeg veed vel at du er af Riiget alt forviist;

Men roes en at du her med Lobenørn har spiiist,

Om nogen frister dig, jeg veed du rundt bekiender

At Manden vidste en at hielse krumme Hænder;

At du blev ingen Tiid hos denne Herre fyldt

Der aabnet aldrig en Supliqve som var forgyldt.

Kort sagt: Ald Verden maa bekiende uden Sminke,

Han gif den rette Bey, han blæste af at hinke,

Man saae Ketsindighed den rare Diamant

Hos ham, der glimret paa hans Vres Elephant.

Der:

Her blev saa Dansk en Mand lagt hen i denne Kiste,
 Som Danmark nogen Tiid har eyet og maat miste,
 Han var en Engel for Monarchen og hans Land,
 En Løve i sit Bryst, en Drn i hen Forstand.
 Derpaa flet Fama op; men i den samme Time
 Faldt Undersaatterne saaledes paa at riime:

„Gid Fader Christian, blandt Landets kække
 Bern

„Maa altid finde sin elskværdig Lovensort.

„Gid han, der eene fik det store Navn at bære,

„Maae blive stor og stor til Stammens Held og
 Ære;

„Han svinge sig ved Dyd til Værdighedens Top,

„Dg staae som Phoenix af sin Faders Aske op.

fol 73695

